

РЕШЕНИЕ

№ 20410

гр. София, 17.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 24.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **6610** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба на А. А. Я., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Решение № Ж-494/31.05.2024г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което е прекратено производството по подадената от нея жалба с вх. № Е-13-62-35/21.03.2024г.

Според жалбоподателя оспореното решение е незаконосъобразно и моли за отмяната му. Посочва, че е производител на електроенергия от слънчева енергия, произведена от централа, която е присъединена за собствени нужди и желае да използва излишъка от произведената енергия за снабдяване с електричество на друг неин собствен обект. Счита, че такова право ѝ дава разпоредбата на чл.119, ал.1,т.1 от ЗЕ и европейското законодателство. Тъй като полученият отговор на това нейно искане от „ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛИТЕЛНИ МРЕЖИ ЗАПАД“ ЕАД /Е. Запад/ не я удовлетворил, подала жалба до КЕВР, но тя счела жалбата ѝ за неоснователна, поради което оспорва решението на Комисията. Подробни доводи излага в писмено становище, депозирано чрез адв. Т.. В проведеното по делото съдебни заседания жалбоподателката не се явява и представлява.

Ответникът – Комисията за енергийно и водно регулиране, представлявана от юрк. Х. оспорва жалбата, като я счита за неоснователна и недоказана. Моли жалбата да бъде отхвърлена по съображения, изложени в писмени бележки. Претендира

юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна „ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛИТЕЛНИ МРЕЖИ ЗАПАД“ ЕАД се представлява от юрисконсулт Р., която изразява становище за неоснователност на жалбата по подробно изложени писмени аргументи. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, установи следното:

А. А. Я. има сключен на 23.11.2022г. договор с Е. Запад за присъединяване към разпределителната мрежа на фотоволтаична централа /Ф./, находяща се в [населено място], [улица]. Централата е изградена върху покрив на съществуваща сграда и е с мощност 4,9 kW.

На 29.02.2024 г. жалбоподателката е подала заявление до Е. Запад с искане да ѝ бъде предложен за сключване договор по чл.119,ал.1,т.1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, по силата на който да снабдява с излишъка от произведената електроенергия от фотоволтаичната централа друг неин обект, а именно апартамент, находящ се в [населено място], [улица]. Този обект е присъединен на ниско напрежение, с мощност 6 kW и доставчик на електрическа енергия за него е „Електрохолд продажби“ ЕАД.

На 11.03.2024г. Е. Запад изпратило на жалбоподателката по електронната поща отговор, че централата е присъединена към разпределителната мрежа при заявените от производителя условия, а именно че произведената енергия ще се ползва за собствено потребление в конкретно посочен обект и за продажба. Поради това е посочено, че договор по чл.119 от ЗЕ не може да ѝ бъде предложен.

Във връзка с получения отговор А. А. Я. е подала чрез „ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛИТЕЛНИ МРЕЖИ ЗАПАД“ ЕАД жалба до Комисията за енергийно и водно регулиране.

Въз основа на жалбата, след извършена проверка по документи КЕВР е приела процесното Решение № Ж - 494/ 31. 05. 2024г., с което подадената от А. А. Я. жалба с вх. № Е-13-62-35/21.03.2024г. е счтена за неоснователна и производството е прекратено.

Мотивите, с които Комисията е приела жалбата на А. А. Я. за неоснователна, се свеждат до това, че към настоящия момент в нормативната уредба не е предвидена възможност произведената от Ф. електрическа енергия да се пренася до друг обект и да се консумира в него. Като е възприела доводите на електроразпределителното дружество, че обектът на жалбоподателката би представлявал непряк член на балансираща група, КЕВР е посочила, че в ПТЕЕ липсва процедура, по която обект, присъединен на ниво ниско напрежение, без средство за търговско измерване по периоди на сетълмент, да бъде снабдяван едновременно от повече от един доставчик на електрическа енергия, каквато възможност е допустима само за преки членове на балансираща група.

При така установеното от фактическа страна съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

С оглед разпоредбата на чл.22, ал.1,т.1 от ЗЕ, според която КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, оспореният акт е издаден от компетентен орган.

Решението е взето от Комисията в състав „Енергетика“ с единодушие от три гласа,

от които два на членовете на Комисията със стаж в енергетиката. Решението е издадено в изискуемата писмена форма, като е спазена процедурата по Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката.

Спорът основно е относно приложението на материалния закон.

Страните не спорят относно фактите – същите са точно установени от административния орган и се потвърждават от събраните по делото доказателства.

Съгласно чл.119, ал.1, т.1 от ЗЕ производители могат да снабдяват с електрическа енергия свои клонове, предприятия и обекти, разположени на територията на страната през електропреносната мрежа и/или електроразпределителните мрежи (високо, средно и ниско напрежение) до конкретен обект, като сключват договор за пренос с оператора на електропреносната мрежа и/или с оператор на електроразпределителна мрежа.

В случая ответникът и заинтересованата страна не оспорват, че жалбоподателката чрез изградената в имота ѝ Ф. се явява производител по смисъла на §1, т.4б от ЗЕ. Няма спор и че обектът, за който тя иска да бъде снабдяван с електрическа енергия от Ф., е неин собствен апартамент, находящ се в същото населено място. Следователно, налице са предпоставките по чл.119, ал.1, т.1 от ЗЕ – обстоятелство, което въщност нито КЕВР, нито заинтересованата страна отричат.

В чл.119, ал.3 от ЗЕ са изброени и хипотезите, при които операторът на електропреносната мрежа и/или съответният оператор на електроразпределителна мрежа могат да откажат сключването на договори за пренос през съответната мрежа в случаите по ал. 1, т. 1, а именно, когато преносните възможности на мрежата са недостатъчни или не съществуват технически условия за измерване на консумираните количества електрическа енергия от собствено производство отделно от количествата, доставяни от други източници.

В случая административният орган е цитирал в решението си разпоредбата на чл.119, ал.3 от ЗЕ, но не е направил извод дали и коя от тези отрицателни предпоставки счита, че са налице и се явяват основание да бъде преценено, че искането на А. Я. не може да бъде удовлетворено. Конкретни твърдения и доводи в тази насока не са изложени и в съдебното производство, т.е. по делото няма данни, че преносните възможности на мрежата са недостатъчни или че не съществуват технически условия за измерване на консумираните количества електрическа енергия от собствено производство отделно от количествата, доставяни от други източници. Изложените от Комисията доводи, че в нормативната уредба не е предвидена възможност произведената от Ф. електрическа енергия да се пренася до друг обект и да се консумира в него са несъстоятелни, предвид категоричната и ясна разпоредба на чл.119, ал.1 ЗЕ.

Неприложимост на разпоредбата на чл.119, ал.1 от ЗЕ не следва и от изложените от заинтересованата страна и от Комисията аргументи, че апартаментът на жалбоподателката, за който се иска присъединяване, би се явил непряк член на балансираща група, съответно, че като такъв не би могъл да има повече от един доставчик и при евентуалното му присъединяване няма да се гарантира доставянето на електрическа енергия през всички часове на денонощието. Съгласно §1, т.1 от Допълнителната разпоредба на Правилата за търговия с електрическа енергия /ПТЕЕ/ „Непряк член на балансираща група" е обект на търговски участник, за който не се известяват самостоятелно графици към независимия преносен оператор. За този обект участникът е прехвърлил отговорността си за балансиране на координатор на

балансираща група с договор за балансиране с координатор на балансираща група. За обект на краен клиент означава, че за този обект клиентът е сключил договор само с един доставчик и е прехвърлил отговорността за балансиране на този доставчик в качеството му на координатор на балансираща група“. Прям член на балансираща група съгласно §1,т.15 от ПТЕЕ е „обект на търговски участник, за който може да бъде сключен договор с повече от един доставчик/клиент, като отговорността за балансиране е прехвърлена само на един от тях, регистриран като координатор на балансираща група. Търговският участник има право да възложи на координатора да осъществява известяването на графици за обмен за този обект или самостоятелно да извършва известяването след получен идентификационен код от независимия преносен оператор.“ Видно от цитираните дефиниции, ПТЕЕ ясно посочват как се решава въпросът с отговорността за балансиране и правомощие именно на КЕВР е да обезпечи прилагането на ПТЕЕ, в това число при необходимост да ги измени и допълни, така че да ги приведе в съответствие със ЗЕ и да осигури спазването на правните норми от по-висок ранг, в случая на чл. 119,ал.1 от ЗЕ.

В този смисъл напълно основателни са възраженията на жалбоподателя, че е недопустимо КЕВР да се позовава на липса на предвидена процедура, още повече, че съгласно §71 от ПЗР на ПТЕЕ Комисията дава указания за прилагането ПТЕЕ.

Предвид изложеното, съдът намира, че КЕВР необосновано и в противоречие с материалноправните разпоредби, а и с целта на закона е приела, че жалбата на А. А. Я. е неоснователна, поради което оспореното решение се явява незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

Предвид изхода на спора следва да бъде уважена претенцията на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 200 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.1 и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София –град, III отделение, 51 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. Я. Решение № Ж-494/31.05.2024г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което е прекратено производството по жалба с вх. № Е-13-62-35/21.03.2024г.

ВРЪЩА преписката на Комисията за енергийно и водно регулиране за ново произнасяне съобразно дадените указания в мотивната част на решението.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на А. А. Я. сума в размер на 200 лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 –дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

